

Поки що бачиш лиш далекий зблиск,  
Маленький павучок снує завісу,  
Здається, там вив'язується пісня  
Що вирвиться промінчиком колись...  
А ти не дихай, навіть не дивись!

А хтось шепоче: таїнством не важ,  
Бо у тому таємному гніздечку  
Сплітається поезії вервечка...  
Але влітає слово в патронташ  
Та розбиває золотий міраж.

Знов попеліє тиша навкруги,  
І знову припадаєш до прицілу,  
Згадаєш потім: дуже заболіло,  
Хоч під очима садна і круги,  
Але жива, й вцілили вороги.

І знову трощиш в'їдливі кліше,  
А хтось у золотому вертограді  
Все тягне в павутиння зорепаду...  
Там хороше. Дістатися б лишень  
Якби не ця дрібнесенька мішень,

І стільки в ній гидких метаморфоз  
Вона тепер несеться мурашвою  
Цей рій не вийде до прямого бою  
Але в осерді всіх майбутніх гроз  
Перевертень. Почвара. Малорос.

Я б так хотіла в зоряний намет,  
Забитися у власне тихе небо,  
Та як стріляють — то влучають й в тебе,

Тебе вбивають з танків та ракет,  
Якщо ти є людина. І поет.

Наталя Дзюбенко-Мейс